

חומרי ניקוי

רוחי קנטור

חומרי ניקוי 1

הכרזתי שלא אכבס להם את המדים כדי שלא יהפכו אותי שותפה בעל כורחי. "זאת האחריות שלך", אמרתי לו. הוא צחק, חשב שזה ילדותי. מרד חסר תהודה. "אז שהצבא יכבס לך אם הוא רוצה אותך נקי". נכנעתי. אבל לעולם לא עם התחתונים או המגבות שלנו, בנפרד מבגדים אחרים שלנו, ה"אזרחיים". בלי ריח טוב. בלי מרכך. כביסה פונקציונלית: לכבס ולתלות, לכבס ולתלות. אם לקפל אז ברישול, שלא יהיה יפה. לימדתי אותם לתפור כדי שלא אצטרך לתפור להם את הכפתורים שנפלו או את הדרגות שנוספו לשרוול. "נו אמא תתפרי לי". במקרה שלו זה לא הצליח. היא כבר תפרה בעצמה. הורקהיימר במאמר **סמכותיות ומשפחה בימינו מ-1949**, חקר כבר את הקשר בין דפוסי משפחה לתהליכים חברתיים כלליים. שמעתי שבעירית רמת השרון יש שירות כביסה - מכבסים לחיילים שמגיעים הביתה לשישי-שבת את המדים, גם מגהצים ומקפלים. רמת השרון, עיר ואם למופת.

נשאופים, זה בא חכל הלב

"כשהילד שלי בא לרגילה, מגיע לו מאפה לא רגיל"

לחם שיום טורי
הוא לחם מיוחד, עשיר במיוחד, המיוצר באמצעות תהליך ייחודי של חימום לחם טורי במים חמים. תהליך זה יוצר לחם שיש לו טעם ייחודי, רך ומעט מתוק. לחם שיום טורי הוא לחם מיוחד, עשיר במיוחד, המיוצר באמצעות תהליך ייחודי של חימום לחם טורי במים חמים. תהליך זה יוצר לחם שיש לו טעם ייחודי, רך ומעט מתוק.

שמירת המוצות
המוצות הן מאפים מסורתיים, עשירים במיוחד, המיוצרים באמצעות תהליך ייחודי של חימום מוצות במים חמים. תהליך זה יוצר מוצות שיש להם טעם ייחודי, רך ומעט מתוק.

מודעה, פרסום נחמני-צפריר, 2006

חומרי ניקוי 2

אנחנו לא באותה המידה. המכנסיים שלה קטנים מדי, לא עולים עלי. החולצה שלה מתאימה לי, המכנסיים שלו גדולים עלי. חגורה זה הפתרון. יש אחת כזו. הרגל שלי לא נכנסת לנעליים שלה, הנעליים שלו גדולות עלי.

אני בכל זאת מנסה. זאת הרגשה מוזרה. לא הרגשתי כך כשלבשתי מדים בהיותי חיילת. עכשיו כשאני מתאמצת להכנס למדים שלהם, ההתנגדות מתפוררת ואני כמעט מזדהה.

נזכרת בעמנואל לוינס ובספרו **חירות קשה - מסות על היהדות מ-1976** במשמעות האתי של מושג ההורות, על המערכת המבוססת על ה"אחרות" ו"האחריות". ההורות לפי לוינס מחייבת חריגה מהמשמעות הביולוגית של ההורות, נקודת המוצא היא ה"אחרות": הילד אחר, שונה מהוריו. הילד לא שייך להורה וגם אינו חייב להתעצב בדמותו.

מודעה, פרסום ליכטנזון, 2000

צילום: טס שפון, אקטיבסטילס, ינואר 2007

חומרי ניקוי 3

א.
 מה יותר אפקטיבי משימוש בחיילים לקידום מכירות. הם הבנים שלנו - מגיע להם. הצבא מטיל על האמהות לכבס את המדים כי אין לאבקת כביסה עם ריח טוב סעיף בתקציב הבטחון. כמה טבעי לחבר את מעוז הצרכנות, קניון עזריאלי, למבצע כביסה. כולם מרוויחים, כולם יוצאים נקיים.

ב.
 מזרח ירושלים, שכונת א-טור, 18 בינואר 2007.
 כמה ימים אחרי שעיריית ירושלים הרסה כליל את בית משפחת עבדאללה בטענה של בניה ללא רשיון, עברה המשפחה לגור באוהל ליד הבית. סיבת ההריסה האמיתית היתה קרבתו של הבית לכביש הראשי - כלומר סיכון בטחוני.

מודעה, פרסום ירקוני, 2010

חומרי ניקוי, אפילוג

יד ארוכה, ידם של מנגנונים מתוחכמים, נסתרים מהעין, נשלחת אל תוך שגרת חיי ובאמצעות ניצול אמהותי היא מנערת ממני את עקרונותיי וגורמת לי להצטרף אל שולחיה.

הם מציגים את עצמם כשותפים הרוצים לעזור לי להפקד טוב יותר, להיות אמא יותר טובה, להוריד ממני את העומס, לעזור לי להירגע ולשתוק כשצריך. וכך, במרחב הפרטי שלי, במעשים קטנים ולא חשובים לכאורה אני הופכת למטשטשת. למסווה. לממרקת.

אבל אני לא היחידה: המיליטריזציה מתגנבת לשגרת היומיום של כולנו. כפי שטוענת סינתייה אלו בספרה *Maneuvers* שפורסם בשנת 2000, המיליטריזציה מפלסת לה את דרכה בין מזכרים, כביסה, אהבה, ובהקשה של כוסות בירה קרה. פניה מוכרות לנו כל כך שאנחנו כבר בקושי מבחינים בה, וכשאנחנו מאתרים אותה מבעד לצבעי ההסוואה היא איננה נראית מאיימת. בוודאי לא מסכנת חיים.

היד הארוכה הזאת היא ידם של הפרסומאים. אבל האם הם, שלהוטם כל כך לגרום לי לשתף פעולה עם תהליך המיליטריזציה, מודעים בכלל לאידאולוגיה המפעילה אותם?

על פי לואי אלתוסר, *Ideology and Ideological State Apparatuses*, מ-1970, אידיאולוגיה ומנגנונים של מדינה אידיאולוגית עובדים כמראה כפולה – קודם הם ממסדים את יחסי הפרט עם מציאות חיו, ולאחר מכן הם משכנעים אותו שזו אכן הדרך היחידה ואין אחרת. במונח זה האידאולוגיה גורמת לאנשים לפעול מרצונם החופשי.

כך נוצר מנגנון פעולה שלם שאינו מודע לאידאולוגיה. אנו חיים את האידאולוגיה כמציאות. האדיאולוגיה היא עצמה כלי, מכשיר לקיום המנגנון.

האידאולוגיה מולידה אסתטיקה.

ואסתטיקה בלי אימהות מכבסות לא תמיד יכולה לכסות על כעורו של המנגנון.